

[Borgbjerg.]

Maade, som i Parlamentarismens Mønsterland en Række Udfyldningsvalg virker, naar de peger i en bestemt Retning, nemlig saaledes, at Regeringen, som derovre er i Besiddelse af den fine parlamentariske Æresfølelse, saa snart der bliver virkelig begrundet Tvivl om, at den endnu har Vælgerflertallet bag sig, appellerer til Vælgerne.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kom ind paa det, der nu er blevet Ledemotivet eller Slagordet under disse Dages Forhandlinger, nemlig Panterspringet. Han vilde hævde, at jeg jo netop var Tilhænger af den bløde Politik, saa jeg skulde ikke gerne tilraade et andet Parti noget saa voveligt, dristigt, ja, dumdristigt som et Panterspring. Desangaaende maa jeg ogsaa henvise til, hvad Vismanden skrev i Gaar i det ærede Medlems eget Livorgan. Han henviste nemlig til en engelsk Statsmand, William Harcourt, som til Tider sagde: det gælder kun Dristighed, Dristighed, Dristighed, og til andre Tider sagde: det gælder kun Forsigtighed, Forsigtighed, Forsigtighed.

Det ærede Medlem mente, at jeg aldrig havde vovet Panterspringet, det vilde ikke se godt ud, hvis jeg begyndte at gennemgaa det danske Socialdemokratis politiske Historie eller min egen politiske Historie, men jeg behøver kun — jeg tror ikke, det kan opfattes som ubeskeden — at svare dermed, at jeg beder det ærede Medlem, som kender Danmarks politiske Historie i de sidste 30 Aar meget nøje, ransage og gennemgaa den, og han vil da finde nogle Gange, hvor han ikke, tror jeg, vil frakende det Parti, jeg tilhører, og maaske heller ikke mig selv, Mod til Panterspringet.

I 1920 mente det ærede Medlem, at det var det konservative Parti, der foretog Springet, ikke Socialdemokratiet. Jeg afbrød nede fra min Plads og sagde: Vi gav dog i alt Fald Springbrættet. Det var maaske ikke nogen rigtig Afbrydelse, jeg havde maaske ikke gennemtænkt Billedet rigtigt; men det ærede Medlem greb Afbrydelsen og sagde, at de skaffede sig selv Springbrættet — saaledes forstod jeg ham. Men en Panter, der behøver et Springbræt, er ikke nogen Panter.

Hvad der skete i 1920 — Indenrigsministeren kalder det: at vi fik en ny Valglov, født ud af en Panikstemning, han gav mig for saa vidt Ret —, var noget ekstraordinært. Det var det, at det regerende Venstre — nej, det netop ikke regerende Venstre, men det efter Regeringen i høj

Grad længselsfulde Venstre sammen med det konservative Parti fremkaldte en Panikstemning. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa Paaskedagens berømte Historie i Enkeltheder, men kun minde om, hvem der gav Stødet dertil, og at det fik et Svar, og at dermed var vi inde i en fuldkommen ekstraordinær Situation.

Det var dette, der medførte, at vi fik den Valglov, hvori for første Gang den fulde, lige, politiske Valgret blev gennemført her i Landet. Det konservative Parti, der sad oppe i Landstingsudvalget og forhandlede om en ny Valglov, viste netop ikke Mod til at gøre Springet; der skulde hele den ekstraordinære Situation ude i Folket til, før Springet endelig blev gjort, og da de bevægede Paaskedage var ovre, var der for Resten endnu indenfor det konservative Parti adskillige Medlemmer, der ømmede sig svært, de frygtede svært for Springet. Jeg husker meget vel, at ogsaa efter at Rigsdagen var indkaldt paa ny for at gøre den Valglov, som Paaskenat oppe paa Amalienborg var besluttet gennemført, færdig, gøre det Værk færdigt, som Forliget gik ud paa skulde fremmes, gik det ikke saa ganske glat.

Der blev rejst Forhindringer, ogsaa af ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti. Spørgsmaalet om Flensborgkommissionen blev draget frem. Det ærede Medlem erindrer det bedre end nogen, han har en udmærket god politisk Hukommelse. Der blev draget mange Spørgsmaal frem, og jeg husker meget nøje, hvordan en af Lederne for det konservative Parti — nu sidder han ikke længere her i Salen — og jeg som Ordfører i denne Sag for mit Parti maatte holde den nøjeste Føling med hinden, ikke saa sjældent gennem Telefonsamtaler fra det ene Partiværelse til det andet, det gjaldt jo om ikke at faa Ugler i Mosen fra anden Side. Der var megen Mistænksomhed, der var mange, der lurede paa endnu i sidste Øjeblik at forhindre Valglovsforliget, ogsaa indenfor den konservative Lejr. Jeg husker meget godt, hvad det kostede ogsaa af Resignation fra vort Partis Side, f. Eks. i Flensborgkommissions-Spørgsmaalet, hvor vi faktisk for at berolige Stemningen blandt de Konservative maatte vedtage noget, som vi sagligt var imod, men hvor vi gjorde det, fordi det eneste, det i det Øjeblik kom an paa, var en ny Valglov. Vi fik den, og den 11. April 1920 fik den kgl. Stadfæstelse.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard mente, at det, der var sket, var Hastværksarbejde. Nu vel, et Panterspring er nu aldrig langsomt, saa er det ikke et Panterspring, det